

РЕШЕНИЕ

№ 224

гр. Ловеч, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВАНИЧКА
КОНСТАНТИНОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА КИРОВА
като разгледа докладваното от ИВАНИЧКА КОНСТАНТИНОВА
Гражданско дело № 20224300100138 по описа за 2022 година
за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.49, чл.52 от Закона за задълженията и договорите.

Пред Административен съд София- град е подадена на 01.07.2021 година искова молба от Т. Д. Й., ЕГН *****, в Затвора гр.П., срещу прокурор Н. П. от Окръжна прокуратура гр.П. за претърпени неимуществени вреди в размер на 500 000 лева, по повод на която е образувано адм.дело № 6525/2021 година по описа на съда.

С Определение № 66 от 23.12.2021 година по адм.дело № 48/2021 година състав на ВАС и ВКС е постановил, че компетентен да се произнесе по подадения иск е Окръжен съд П.. С Определение № 106/18.03.2022 година по в.ч.гр.дело № 92/2022 година на Апелативен съд Велико Търново гр.дело № 980/2021 година на ОС П. е изпратено, на основание чл.23, ал.3 от ГПК, за разглеждане на Окръжен съд Ловеч.

С Определение № 190 от 24.03.2022 година ЛОС е оставил без движение, на основание чл.129, ал.1 от ГПК във вр. с чл.127 т.4 и т.5 и чл.128 т.2 от ГПК подадената искова молба от Т. Д. Й. и му указал да отстрани допуснатите нередовности. С Определение № 227 от 06.04.2022 година е предоставил на ищеца правна помощ, на основание чл.95 от ГПК, изразяваща се в осигуряване на безплатна адвокатска защита. С Определение № 234 от 11.04.2022 година е назначил адвокат Р. Г. от Адвокатска колегия Ловеч за негов особен представител.

В изпълнение на указанията на съда е подадена коригирана искова молба от адвокат

Р. Г. от АК-Ловеч.

В молбата особения представител на ищеца посочва, че ответник по иска е Прокуратурата на Р.България и *излага следните обстоятелства*:

Твърди, че с молба от 22.02.2021г., постъпила в ОП-П., Й. е поискал да бъде прекъснато изпълнението на наложеното му наказание в Затвора в гр.П., поради смъртта на майка му Б.М. -починала на 21.02.2022г.

На 23.02.2022г. е получил постановление, с което прокурор Н. П. е прекъснал изпълнението на наказанието му за 1 (един) ден, с цел да присъства на погребението на майка си. В очакване да го пуснат, на следващият ден 24.02.2022г. са уведомили Й., че прокурор П. е издал ново Постановление, с което е прекратил прекъсване на изпълнение на наказанието му с мотиви, че са постъпили допълнителни материали от психолога на затвора г-жа И.К. и инспектора по социални дейности и вътрешен ред г-н Д.Н. с мнение да не бъде прекъсвано изпълнението на наказанието му. Същите са посочили като причини: наличие на наложени наказания, демонстриране на реваншистко отношение към жертвата, особено висок риск от вреди за обществото и реални опасения да упражни агресия спрямо потърпевшите от престъплението му лица, липса на чувство за вина, лечението му в психиатрично отделение при Затвора в гр. Ловеч.

Изтъква, че горното е само мнение на психиатъра, което не е задължаващо прокурора и не може да се твърди, с категоричност, че е обективно. Затова поддържа, че е следвало да се извърши психиатрична експертиза, по която компетентно вещо лице да се произнесе и да се прецени риска от пускането на лицето Й.. И едва тогава прокурорът може да се позове на неговото заключение. По отношение мнението на инспектора по социални дейности за наложени наказания на Й., същият е следвало да подаде такава информация след като е депозирана молбата от Й., а не след като вече се е произнесъл прокурорът, което становище постфактум прокурорът не е следвало да вземе под внимание. Още повече, че това дали има наказания или не, е без значение за това да бъде прекратено прекъснатото изпълнение на наказанието му повод смъртта на майка му, респ. нейното погребение.

Посочва, че отказът да се позволи на ищецът да присъства на погребението противоречи на член 8 от Европейската конвенция за правата на човека- Права на затворниците. Ако е имало обоснован риск от извършване на друго престъпление от страна на ищеца, същият е следвало да бъде пуснат поне с придружител, за да изкаже уважението си към покойната си майка.

С оглед изложеното адвокат Г. поддържа, че Й. търпи неимуществени вреди и към настоящият момент, а именно: душевна болка и страдание, непрекъснат психически тормоз, че не е могъл да изпрати майка си в последния ѝ път. Това е било и последното ѝ желание , споделяно от близките му. Единственото, което Й. е искал, е да присъства на погребението на най- близкия за него човек. И към настоящия момент, Й. преживява негативни емоции и стрес, има проблеми със съня и е станал неспокоен, всеки ден преживява отново и отново невъзможността да се сбогува с майка си. С издаденото постановление за прекратяване на прекъсване изпълнението на наказанието му, са му причинени описаните по-горе

неимуществени вреди, които оценява на сумата в размер на 500 000 лв.

Моли, да бъде осъдена Прокуратурата на Република България да заплати на Т. Д. Й. сумата в размер на 500 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди болка и страдание поради невъзможността да се сбогува с майка си, причинени в резултата на издадено незаконосъобразно и неоснователно постановление от дата 24.02.2022г. на ОП-П., с което е прекратено прекъснатото изпълнение на наказанието му в Затвора в гр.П..

С молбата са направени искания за събиране на гласни доказателства.

В срока по чл.131 от ГПК е подаден *отговор на исковата молба* от Прокуратурата на Република България, чрез юрисконсулт К. А., в която се излагат съображения за нейната неоснователност.

Счита, че наведените от ищеца фактически твърдения за незаконосъобразност на действията на прокурора и претърпените неимуществени вреди не са подкрепени с доказателства. Не е представен акт на правораздавателен орган за установено нарушение или незаконосъобразност в действията на прокурора.

Във връзка с твърдението на ищеца за нарушаване на правата му по чл.8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, в който е прогласено правото на зачитане на личния и семейния живот, посочва, че правото на ищеца да получи прекъсване изпълнението на наказанието не е гарантирано от конвенцията. Несъгласието му с преценката на прокурора, обективизирано в постановленията, е недопустимо да се използва като основание за репарирание на вреди от страна на прокуратурата.

Ответникът излага доводи за липса на предпоставките за ангажиране на отговорността на Прокуратурата по реда на ЗОДОВ във всички негови хипотези. Счита, че в предметния обхват на ЗОДОВ са посочени конкретно и лимитивно основанията за ангажиране отговорността на прокуратурата за вреди, както и лицата, които разполагат с правото да релевират претенции за обезщетение и е недопустимо и неправилно разширителното тълкуване и прилагане на разпоредбите на ЗОДОВ. Допуска субсидиарното приложение на отговорността по чл.49 ЗЗД, която може да се смята осъществена при наличие на всички елементи от общия фактически състав на непозволеното увреждане по чл.45 ЗЗД. В тази връзка излага подробни съображения за неоснователност на претенцията.

На първо място твърди, че предпоставките, обуславящи прекъсване изпълнението на наказанието лишаване от свобода, са конкретно уредени в чл.447 НПК, а процесният случай попада в хипотезата на т.2- изключителни причини от семеен или обществен характер. По силата на чл.448 НПК органът, който е компетентен да прекъсне изпълнението на наказанието, е окръжният прокурор по местоизтърпяването му. Това прекъсване не е вменено като задължение на прокурора, а се основава на преценката му, която не включва единствено и само съобразяване наличието или липса на изключителни причини от семеен или обществен характер, а и всички останали обстоятелства, касаещи обществен интерес

във връзка с евентуалното прекъсване изтърпяването на наказанието „лишаване от свобода“. Поддържа, че прокурорският акт, с който е прекратена възможността за прекъсване изтърпяване на наказанието е мотивиран и в съответствие с вътрешното убеждение на прокурора.

Като несъстоятелни определя съжденията на ищеца в допълнителната молба за необходимостта от извършване на психиатрична експертиза, поради това, че мнението на психолога на затвора, респ.заклучението на вещо лице, са еднакво незадължителни за решаващата преценка на прокурора. Акцентираща, че прокурорските актове (постановления) са правосъдни актове по прилагането на материалния и процесуалния наказателен закон, като тяхната порочност може да бъде отстранена единствено чрез обжалване пред по-горестоящата прокуратура или пред съответния първоинстанционен съд, при положение, че актът подлежи на съдебен контрол. Ищецът не е упражнил това свое правомощие да обжалва прокурорските постановления, а бланкетните твърдения за незаконосъобразност на действията на прокурора, неподкрепени с доказателства, са насочени срещу законово регламентирания му правомощия за осъществяване на определени действия и постановяване на актове при съблюдаване на установените в закона принципи.

Следващите аргументи, които ответникът излага, са за липса на всички елементи от фактическия състав на чл.49 във вр. с чл.45 ЗЗД за ангажиране на гаранционно-обезпечителната отговорност за вреди от страна на Прокуратурата. Формира извод, че не е установено извършено от прокурор противоправно деяние- действие или бездействие, което да води до деликтната отговорност на Прокуратурата. Поради това счита, че искът е напълно неоснователен и недоказан и като такъв следва да бъде изцяло отхвърлен. При условията на евентуалност счита, че претендираната сума е силно завишено и прекомерна и не е съобразена с принципа за справедлива обезвреда, заложен в чл.52 ЗЗД.

В *съдебно заседание* ищецът се представлява от адвокат Р. Г. от АК-Ловеч, която в качеството на особен представител поддържа предявения иск и моли да бъде уважен.Представя подробна писмена защита.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юриск. К. А. моли да бъде отхвърлен предявения иск.

От събраните по делото писмени доказателства, които е допуснал и приел, в съответствие със задължението си по чл.235 от ГПК, от преценката на становището на страните, *съдът приема за установено следното от фактическа страна:*

С Присъда № 47 от 15.07.2015 година, постановена по НОХ дело № 760 по описа за 2014 година, П.ският окръжен съд е признал Т. Д. Й., ЕГН ***** за виновен в това, че на 02.02.2013 година , около 1.00 часа край гр.П., в м.“Кожухарска чешма“ до вилна постройка № 10, в съучастие като съизвършител с неустановено по делото лице, направил опит умишлено да умъртви Е.Ш.И. от гр.П., като опитът останал недовършен поради независещи от дееца причини, поради което е на основание чл.115, във вр. с чл.20, ал.2 във вр. с чл.18, ал.1 НК, вр. чл.54 НК, го осъдил на 10 години лишаване от свобода. Оправдал го

е по първоначално повдигнатото обвинение да е извършил две отделни деяния по чл.115 от НК в условията на реална съвкупност. Признал го е за виновен да е извършил и деяние по чл.330, ал.1, пр.1 и 8 от НК и му наложил наказание четири години лишаване от свобода. Признал го е частично за невинен и го оправдал да е извършил деянието при условията на чл.20, ал.2 НК. На основание чл.23 НК е определил едно общо наказание, което да изтърпи в размер на десет години лишаване от свобода. Постановил е наказанието да бъде изтърпяно в затвор, при първоначален строг режим и е зачел времето, през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ за изтърпяно наказание лишаване от свобода. Присъдата е влязла в сила на 13.04.2016 г.

От приложената по делото Справка за съдимост, издадена от РС-П., се установява, че преди горната присъда Т. Д. Й. е осъждан 6 пъти за различни по вид престъпления. Видно е от писмо на Окр.прокуратура-П. до началника на Затвора гр.П. изх.№ Р-27/2016 от 25.04.2016 г., че присъдата е приведена в изпълнение, като на осн. чл.68 от НК съдът е привел в изпълнение и наказанието, определено по НОХ дело № 1323/2011 г. на РС-П. в размер на три години лишаване от свобода.

По предложение на окръжна прокуратура-П. с Определение № 397/26.05.2016 г. по ЧНД№ 348/2016 г. ОС П. е извършено групиране и определяне на общо най-тежко наказание по отношение на Т. Д. Й. между наложените му наказания по НОХД № 1323/2011 г., НОХД № 1257/2010 г., НОХД № 1142/2014 г., НОХ дело № 2756/2013 г. на РС-П. и НОХД № 760/2014 на ОС-П., на осн. чл.25, ал.1 във вр. с чл.23 ал.1 НК.

На 22.02.2021 г. е подадена молба от В.М.К. до Окръжна прокуратура-П. с искане да бъде прекъснато изтърпяването на наказанието на Т. Д. Й. поради смъртта на неговата майка, настъпила на 21.02.2021 г., като е посочено, че погребението ще се извърши на 24.02.2021 г.

Според изготвената от началника на затвора справка за л.св. Т. Д. Й. към 23.02.2021 г., по всички приведени в изпълнение присъди той е изтърпял всичко 3 г., 3 м. и 19 дни (като е зачетен и ареста му) и остатъкът от наказанието е 6 години, 8 месеца и 11 дни.

Във връзка с молбата за прекъсване на наказанието е дадена справка от ИСДиВР Я.П., в която се съдържа информация че Й. е хитър, наблюдателен и комбинативен, успява да демонстрира поведение, на пръв поглед съобразено с режимните ограничения, но реализира дисциплинарни нарушения, за което е наказван със заповеди № 2347/22.10.2020 г. и № 2669/20.11.2020 г. за физическа разправа с друг л.с. В справката е отразено, че при обсъждане на закононарушенията отрича всякакво участие в деянията, не приема присъдата за справедлива, а като част от уреждане на сметки.

С Постановление № 848/2021 г.(Р-24/2016) от 23.02.2021 г. и.ф. Адм.ръководител Окр.прокурор гр.П. Н. П. е прекъснал изпълнението на изтърпяването от л.св. Т. Д. Й. общо най-тежко наказание от 10 години лишаване от свобода, наложено му по НЧД № 348/2016 г. на ОС-П. за срок от 1 ден.

След още две справки от 23.02.2021 г. във връзка с молбата за прекъсване на

наказанието, изготвени от инспектор психолог И.К. и ИСДиВР Др.Н., окр.прокурор Н.П. е издал постановление на 24.02.2021 г., с което е прекратил прекъсването на изпълнението на наказанието на л.с. Т. Д. Й., постановено за срок от 1 ден с Постановление на ОП-П. от 23.0.2021 година.

По делото са събрани гласни доказателства, чрез разпита на свидетели, посочени от ищеца.

Св. Г.Д.А. е сестра съм на Т. Д. Й.. Разказва, че майка им е била закарана в Окръжна болница – П. на 20, а на 21.02.2021 г. вечерта е починала. Когато близките я закарали, тя е била в добро състояние и те не са разбрали, че тя си заминава, всичко се е случило изведнъж. Макар, че е ходела на хемодиализа, бъбреците □ не функционирали. Отишли в болницата за да оформят документите и я оставили в моргата 3 дни, а В. и М. отишли до прокуратурата към 13-14 часа на 22.02.2021 година, за да подадат молба да пуснат брат □ от затвора за погребението на майка им. През това време Т. □ звънял многократно, но свидетелката не посмяла да му каже за смъртта на майка им. По-късно го информирала по телефона, а на следващия ден той разбрал, че има подадена молба до прокуратурата и се успокоил. Обадили се по телефона на братовчед □, че брат □ е освободен. В деня на погребението 24.02.2021 г. В. тръгнал към затвора да вземе Т.. След като чакал 2 часа, накрая му казали, че има лична забрана и не освободили Т.. Свидетелката заявява, че посещават Т. в Затвора в П. два пъти в месеца. Твърди, че състоянието му е отчаяно. Всеки ден звъни по телефона, плаче, не може сам да се успокои, защото не е могъл да изпрати майка си. Заявява: „Прокурорът е направил лична забрана, брат ми е психически нестабилен...Т. е отчаян и постоянно плаче.“

Св. В.М.К. е първи братовчед на Т. по майчина линия. Според него майката е изглеждала много болна- когато я закарали в болницата беше в тежко състояние -на инвалидна количка, изнемощяла.Последното □ желание било да види своя син и това той разбрал от сестрите на Т.. След смъртта □ отишли до болницата за смъртния акт, тръгнали да търсят погребална агенция и заедно със своя брат М. отишли до прокурора да подадат молба да бъде пуснат. Т. разбрал на 22.02.2021 година за смъртта на майка си от сестрите си. След като подали молбата в прокуратурата им казали да проверят на следващия ден, което те сторили и били уведомени да отидат до Затвора - П. на следващия ден за да вземат Т.. Отишли по-рано, защото погребението било за 12 часа и тъй като не освободили Т., се обадили да забавят погребението за 14 часа. След като отишли до прокуратурата разбрали, че пускането на Т. е отменено от прокурора, но на какво основание -не могат да им дадат обяснение. Тогава не е говорил с Т., но по-късно му обяснил. Той се разстроил много, тъй като не могъл да изпрати майка си в последния ѝ път, бил съкрушен, разстроен.

Според свидетеля Т. е бил едър мъж, но от тогава е отслабнал много и рязко. Не искал сестрите си на свиждане, а свидетелят също не ходи на свиждане в затвора. Двамата се чуват по телефона и споделя, че му е тежко заради това ,че не е изпратил майка си, плаче постоянно и разстроен. Последно се чули преди месец.

Свид. М. М.К. също е първи братовчед на Т. по майчина линия. Потвърждава

казаното от другия свидетел, че след като на 22.02.2021 г. е починала майката на Т., отишли до съда в гр. П., до прокурора да пуснат молба за неговото известяване и да го пуснат за погребението, което трябвало да бъде на 24.02.2021 г. от 12:00 часа. По идентичен начин описва и обстоятелствата, при които са уведомени че Т. има забрана - отказ за освобождаване за погребението. Поискал обяснение от служителя, но не получил. Не помни кой се е обадил на Т.. Казали на сестра му и на другите роднини. Не е говорил лично с Т., но от сестра му научил, че е много стресиран и разстроен. След време се чували с него и го успокоявал, тъй като Т. му казал, че не може да спи и да яде, че има стрес. След погребението му казал, че не му се живее този живот, по-добре да се самоубие, защото не е изпратил майка си. Постоянно звъни на сестра си, плаче и е притеснен, тежи му. Свидетелят не е виждал Т. повече от 5-6- години и е установил голяма промяна при него. Бил е голям, едър мъж, над 130 кг., но е отслабнал с минимум 30 кг., тъй като му тежи случилото се с майка му.

По искане на ищеца съдът е допуснал и приел *заключение по съдебно-психиатрична експертиза*, което кредитира като обективно, обосновано и компетентно изготвено от д-р М. М.- психиатър в ДПБ-Ловеч и вещо лице към ОС-Ловеч. Въз основа на цялостен анализ на данните от делото, запознаване с медицинската документация и след проведен преглед на Т. Д. Й., е дал подробно и аргументирано заключение по поставените въпроси.

При така изложените факти, могат да се направят следните *правни изводи*:

Първоначалната искова молба е насочена срещу прокурор от Окръжна прокуратура П., но предвид регламентирания в чл.132 от Конституцията на Р.България функционален имунитет на магистратите (съдиите, прокурорите и следователите), гражданската отговорност на прокурора е изключена. За вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи или длъжностни лица отговаря Държавата, според чл.7 от Конституцията, а неин процесуален субституент в конкретния случай е Прокуратурата. Тъй като конкретният казус не попада в обхвата на хипотезите, уредени в ЗОДОВ, съдът приема, че е приложим общият ред на непозволеното увреждане по чл.49 ЗЗД.

Според чл.49 ЗЗД *този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа.*

Правото да получат обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане имат онези лица, които са понесли такива вреди. Отговорността по чл. 49 във вр. с чл.45 ЗЗД е за чужди виновни и противоправни действия, има обезпечително-гаранционна функция и е обективна. За да бъде уважен искът е необходимо ищецът да докаже кумулативното наличие на следните предпоставки: 1.правоотношение по възлагане на работа; 2) осъществен фактически състав по чл.45 ЗЗД от физическото лице - пряк изпълнител на работата с необходимите елементи (деяние, вреда - имуществена и/или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина); 3) вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа - чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и

други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него (ППВС № 9/1966 г.).

Във всички случаи на неправомерно увреждане вината се предполага до доказване на противното (чл.45, ал.2 ЗЗД), като при оспорване в *тежест на ответника* е да обори презумпцията, доказвайки по несъмнен начин липсата на вина. Противоправността не подлежи на доказване, доколкото изводът за наличието □ не е фактически, а представлява правна преценка на деянието, вредата и причинната връзка между тях от гледна точка на действащите разпоредби. Останалите елементи от фактическия състав трябва да се докажат от претендиращия обезщетението, т.е. от *ищеца*, съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест- чл.154, ал.1 ГПК. Ответникът оспорва изцяло елементите от фактическия състав на неправомерното увреждане.

Съдът намира, след преценка на събрания доказателствен материал, че не е осъществен фактическия състав на неправомерното увреждане.

На първо място не се установява извършено от прокурор Н. П.- Окръжен прокурор при ОП-П. противоправно деяние- действие или бездействие , което води до деликтна отговорност на прокуратурата. Действията на прокурора, изразяващи се в отказ да прекъсне изпълнението на наказанието „Лишаване от свобода“ на ищеца Т. Й., поради смъртта на неговата майка не са незаконосъобразни. Съгласно чл.448,ал.1 НПК изпълнението на наказанието се прекъсва от окръжния прокурор по местоизтърпяването му. Основанията за прекъсване са регламентирани в чл.447 НПК, като в т.2 е предвидено, че изпълнението на наказанието лишаване от свобода или пробация може да бъде прекъснато при изключителни причини от семеен или обществен характер - за не повече от три месеца. Видно е, че нормата няма задължителен характер, а преценката относно прекъсването е предоставена на компетентния орган, в случая- на прокурора от окръжна прокуратура-П.. В този случай освен наличието на изключителните причини, тази преценка може да включва и други обстоятелства, свързани с обществен интерес при евентуалното прекъсване изтърпяването на наказанието „лишаване от свобода“, евентуалната възможност лишеният от свобода да се укрие или да извърши друго престъпление.

В настоящия казус прокурорът е мотивирал своя отказ, позовавайки се на събрана информация относно поведението и психическото състояние на лишения от свобода. А фактите са, че Й. е настаняван за лечение в психиатрично отделение на Затвора-Ловеч поради психиатрични проблеми и поради това, би могъл да реагира неадекватно и необмислено в състояние на афект, предвид смъртта на майка му.Отчетено е и реваншисткото отношение спрямо жертвата на престъплението- по чл.115 и чл.330 НК, за което търпи присъдата. Заключение е, че оценката на риска от вреди за обществото е висок и съществува реална опасност да упражни физическа агресия спрямо потърпевшите от престъплението му. Изводите са направени на база изготвените справки за лишения от свобода от психолога на затвора и от ИСДиВР. В първата е посочено, че по отношение на извършеното престъпление у Д. отсъства всякаква критичност и форма на осъзнатост на вината. Не осъзнава деянието като акт на проявена агресия спрямо жертвата, липсва реално

чувство за виновност и осъзнаване на грешките. Същият многократно е проявявал неоснователни претенции и оплаквания, че има психиатрични проблеми и е необходимо да бъде лекуван, за което през м.септември 2020 г. е лежал в Психиатрично отделение към затвора-Ловеч.Предвид и на импулсивността му същият би могъл да реагира неадекватно и необмислено в състояние на афект, предвид смъртта на майка му.

Във втората справка се съдържат данни за това, че л.св. е хитър, наблюдателен и комбинативен, че успява да демонстрира поведение, на пръв поглед съобразено с режимните ограничения, но реализира дисциплинарни нарушения, за което е наказван. Ценностната му система е хедонистично ориентирана и има аватюристични нагласи.При обсъждане на закононарушенията отрича всякакво участие в деянията, не приема присъдата с за справедлива , а като част от уреждане на сметки. По отношение на него е налице висок риск от вреди за обществото и се касае за реални опасения, свързани с упражняване на физическа агресия спрямо потърпевшите от престъплението лица.

Тези констатации се потвърждават и от изявленията на ищеца в съдебно заседание, че лежи в затвора за престъпление, което не е извършил, че не е виждал човека, който го обвинява за извършен опит за убийство и за свързаните палежи.

Съобразявайки тези доказателства, съдът приема, че компетентният прокурор е издал своя акт след преценка на възможността за прекъсване на изтърпяването на наказанието на ищеца, vodeйки се от обществения интерес, който има превес над личния на затворника.Действията на прокурор П. не са нито незаконосъобразни, нито противоправни. Следва да бъде посочено, че ищецът не е обжалвал постановлението на прокурора пред Апелативна прокуратура-В.Търново, то е влязло в сила, поради което не може да се приеме за основателно твърдението му за незаконосъобразност на постановлението.

По отношение на твърденията в исковата молба за претърпян стрес съдът съобразява изцяло заключението на вещото лице по делото д-р М. М.. В него след подробен анализ на симптомите на стреса и на самото понятие „стрес“ се съдържат констатации, че след смъртта на майка си през м. февруари 2021 год. и отказът да му бъде прекъснато изпълнението на наказанието, ищецът не е преживял „силен психически стрес“, тъй като самият той не описва такова състояние на психиката си към този момент. Не е търсил медицинска помощ и не е употребявал лекарства с психотропно действие. Липсва медицинска документация за проведени прегледи, няма клинични доказателства за подобно състояние /реакция/. Експертът посочва, че вероятно Й. е преживял състояние скръб, тъга, печал, неудовлетворение, огорчение, което е нормална реакция при загубата на близък човек, но което състояние няма характеристиката, дълбочината и параметрите на клинична диагноза. Споделените при прегледа „стрес, напрежение и тревожност“, звучат клиширано, шаблонно и заучено.Към момента на изследването Й. не споделя невротични, психосоматични или психични симптоми. Липсват клинични доказателства за наличието на психично разстройство, вкл. реакция на тежък стрес, посттравматично стресово разстройство и/или разстройство в адаптацията.

Данните за предходна травма и освидетелстване през септември 2013 год. по ДП №

20/2013 год. на ОП гр. П. с диагноза Личностово разстройство -емоционално - нестабилна личност, както и лечението му в психиатричното отделение на СБАЛЛС при Затвора гр. Ловеч в периода 05.08.2020 - 12.10.2020 г. с диагноза Тревожно-депресивно разстройство, не променят този извод на експерта. Към момента на проведеното изследване при Й. не се установяват симптоми на психическо разстройство.

Съдът преценява показанията на разпитаните свидетели с оглед разпоредбата на чл.172 ГПК, съобразявайки заинтересоваността им в полза на ищеца, тъй като са негови близки роднини. Те са и противоречиви помежду си. Така напр. според показанията на сестрата на ищеца-св.Г.Д.А. майка им е била закарана в Окръжна болница – П. на 20.02.2021 г. в добро състояние и те не са разбрали, че тя си „заминава“, тъй като всичко се е случило изведнъж. Според св. В.К. майката е изглеждала много болна- когато я закарали в болницата била в тежко състояние -на инвалидна количка, изнемошяла, а последното ѝ желание било да види своя син. Свидетелят е разбрал за това от сестрите на Т., но св.А. не споделя подобно нещо.

В съдебно заседание ищецът обясни, че тревожността му е породена и от това, че лежи невинен в затвора, но не се касае за депресия.А това опровергава твърденията в исковата молба за конкретните вреди. Поясни също и, че под оказана репресия разбира тревожност- болка и скръб.

В поправената искова молба особеният представител на ищеца е навел оплаквания, че отказът на прокурора да позволи на ищеца да присъства на погребението на майка му противоречи на чл.8 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи.

В чл.8 от ЕКПЧ е предвидена защита на правото на зачитане на личния и семейния живот на всеки гражданин, като е регламентирано, че: 1.Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция и 2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Видно е, че конвенцията не предоставя *безусловно* право на затворника да получи разрешение за прекъсване на изтърпяването на наказание, за да присъства на погребение. В националното ни законодателство е предвиден специален ред за прекъсване изпълнението на наказанието лишаване от свобода и при сезиране с подобна молба от затворник компетентният орган, в случая прокурор, е задължен да я разгледа като се произнесе по нейната основателност, като съобрази релевантните факти и обстоятелства, а това са степента на опасност на осъденото лице, неговото поведение, естеството на извършеното престъпление, остатъка от наказанието, гаранциите за връщане в затвора, възможностите лицето да бъде конвоирано и др. В конкретния случай искането за прекъсване на наказанието на Й. е разгледано по предвидения процесуален ред, а прокурорът е мотивирал

своя отказ в рамките на своите правомощия.

С оглед изложеното, съдът формира извода си, че в конкретния случай не е извършено от прокурор противоправно деяние- действие или бездействие, което да води до деликтна отговорност на прокуратурата, както и че не са налице вреди за ищеца, поради което предявения от Т. Д. Й. иск с правно основание чл.49 ЗЗД е неоснователен и следва да се отхвърли.

Ответникът е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл.78, ал.3 и ал.8 ГПК във вр. с чл.25,ал.1 НЗПП ищецът следва да бъде осъден да му заплати сумата от 200 лева.

Воден от гореизложените мотиви, Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен и недоказан, предявения от *Т. Д. Й.*, ЕГН *****, в момента в Затвора гр.П. срещу *Прокуратурата на Р.България*, с адрес: ****, иск с правно основание чл.49 от ЗЗД за осъждане на ответника да му заплати сумата от 500 000 (*петстотин хиляди*) лева, представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди- болки и страдания, поради невъзможността да присъства на погребението на майка си, причинени в резултат на издадено незаконосъобразно и неоснователно постановление от 24.02.2022 г. на прокурор при ОП –П., с което е прекратено прекъснатото изпълнение на наказанието му в Затвора в гр.П..

ОСЪЖДА *Т. Д. Й.*, ЕГН *****, в момента в Затвора гр.П., на основание чл.78, ал.3 и ал.8 ГПК във вр. с чл.25,ал.1 НЗПП да заплати на *Прокуратурата на Р.България*, с адрес: ****, сумата от 200 (двеста) лева, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред ВЕЛИКОТЪРНОВСКИЯ АПЕЛАТИВЕН СЪД.

Съдия при Окръжен съд – Ловеч: _____